

Path to Dharma

தர்ம நெறி (Dharma Neri)

89

Sri Sankar Publications
Kshethra Vinayaka Temple, Sri Munneswaram, Chilaw, Sri Lanka.
ஷேத்திர (வயல்) விநாயக ஆலயம், ஸ்ரீமுன்னேஸ்வரம், சிலாபம், ஸ்ரீலங்கா
Author - B.S.Sarma

May

2015

மே (மாசி/பங்குனி)

Australia, Sydney, Murugal Temple, Brahmotsavam, 2015

Sydney, Murugan Temple, Brahmotsavam, 2015

Sydney, Murugal Temple, Brahmotsavam, 2015

Editorial.

The monthly publication 'Path to Darma', by KshethraVinayakaTemple, Sri Munneswaram, Chilaw, Sri Lanka, is presenting the 89th number this month. The main imperative endeavor of this monthly magazine is to pass on the vision associated to Hindu dharma basically by replies to the issues put forward by the anxious readers. The comments and analysis of the readers are appreciated.

B.S.sivaramakrishnaSarma,

KshethraVinayakaTemple,SriMunneswaram, Chilaw, Sri Lanka. May, 2015

All the articles in this issue are from Sivaratri malar, a magazine edited & published by B.Sivaramakrishna Sarma,Munneswaram,Chilaw,Srilanka ,Printed 1970 at The Colombo Cooperative Printers' Society Ltd. 72,Kew Road,Colombo-02

அண்ணலின் அருளுங் கோலம்

கா. கைலாசநாதக் குருக்கள், M.A. PH.D

சமஸ்கிருத விரிவுரையாளர்இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை.

சைவம் கூறும் உயர் தத்துவங்கள் மூன்று. அவை சிவ தத்துவம், சுத்த சிவதத்துவம், மகேச தத்துவம் என்பன. இவற்றுள் சிவதத்துவம் நிஷ்கள நிலைப்படுவது. இரண்டாவது நிஷ்கள சகள நிலையினது. மூன்றாவதான மகேச தத்துவத்தின் நிலை சகள நிலை. நிஷ்கள நிலை பெயர் உருவம் குணம் குறியாவுமற்ற நிலை. மகா சங்கார காலத்தில் ஆன்மாக்களின் மல நீக்கத்தின் பொருட்டு சுத்த தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்காக ஐந்து சக்திகள் தோன்றின. எல்லையற்ற கருணையங் கடலான சிவத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு பராசக்தியாக வெளிப்பட்டது. இதில் ஆயிரத்தில் ஓரம்சமாகத் தோற்றியது ஆதிசக்தி. இவ்வா ஆயிரத்தில் ஓரம்சமாகத் முறையே இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, கிரியாசக்தி என்பன தோற்றின.பராசக்தி சாந்தியதீத சக்தி எனவும், ஆதி சக்தி சாந்தி எனவும், இச்சா சக்தி வித்ய சக்தி எனவும் ஞானசக்தி, பிரதிஷ்டா சக்தி எனவும் கிரியா சக்தி நிவிருத்தி எனவும் சாஸ்திரிகளிற் சுட்டப் பெறுவன. இவ்வைந்து சக்திகளிடமிருந்தும் ஐந்து சதாசிவ தத்துவங்கள் பிறந்தன. இவை சாதாக்கியங்கள் எனப் பெயர் பெறுவன. பராசக்தியின் பத்தில் ஓரம் சத்திலிருந்து சிவ சாதாக்கியமும், அவ்வ இச்சாசக்தியிலிருந்து மூர்த்தி சாதாக்கியமும், ஞானசக்தியிலிருந்து கர்த்திரு சாதாக்கியமும் கிரியா சக்தியிலிருந்து கர்ம சாதாக்கியமும் தோன்றின.

கர்ம சாதாக்கியத்திற்குரிய ஈசனிடமிருந்து மகேசுவரர் தோன்றினார். இவர் சிருட்டி திதி சங்காரம் ஆகிய முத்தொழில்களை நிகழ்த்துபவர். இவர் சகள நிலைப்படுபவர். மகேசுவர மூர்த்தியே ஆன்மாக்களுக்கு அருள் சுரக்கும் வண்ணம் பல தோற்றங்களில் தோற்றியருளுபவர். இத்தோற்றங்களில் ஆன்மாக்கள் உயும் பொருட்டு திருவினையாட்டாக நிகழ்த்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் பல. இவைகள் லீலைகள் எனவும் கூறப்படுவன. இற்றின் போது இறைவன் அமர்ந்த கோலத்தில் அமைந்த தோற்றங்கள் சில. சில நின்ற திருக்கோலத்தின. சில ஆடல் புரியும் நிலையின. சில ஊர்தியான விடையில் இவர்ந்த வனப்பின. சில பயம் விளைவிப்பன. சில அமைதி பெருக்கும் சாந்தம் பொலிய விளங்குவன.

மகேச மூர்த்திக்கு ஒரு திருமுகமும், முக்கண்களும், சடா மகுடமும் நான்கு கரங்களும் உரியன. பத்மாசனத்தில் நின்ற கோலத்தில் தோற்றம் பெறும் இம்மூர்த்தியின் பின் இரு கரங்களிலும் மானும் மழுவும் விளங்குகின்றன. முன்னிரு கரங்களும் அபய வரத நிலையின. மகேச மூர்த்தியை முதலாகக் கொண்டே லீலா மூர்த்திகள் விரிந்தன. இவை சந்திர சேகரர் முதலான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி உட்படும் இருபத்தைந்து மூர்த்திகளாம்.

சிருஷ்டியை சுட்டி நிற்கும் அர்த்த நாரீசுவரர், கல்யாண சுந்தரர் போன்ற மூர்த்திகளும் திதியை உணர்த்தும் விஷாபஹரணர், ஏகபாதர், சுகாசனர் போன்ற மூர்த்திகளும், சங்காரத்தைக் குறிக்கும் காலாந்தகர், காமாரி, திரிபுராந்தகர் போன்ற சம்ஹார மூர்த்திகளும், லிங்கோற்பவர், பிடனர் போன்ற திரோதான மூர்த்திகளும் சண்டேசுவராணுக்கிரஹர், விக்நேசுவரா அனுக்கிரகர் போன்ற அனுக்கிரக மூர்த்திகளும் இவ்விருபத்தைந்தனுள் அமையக் காண்கிறோம். இதுகாறும் கூறப்பட்ட தொழில்கள்

ஐவகையினவெனினும் இவையாவும் ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் கருணையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தோற்றத்தின. எனவே, எல்லாத் திருக்கோலங்களும் அருளும் இயல்பினவாய் அனுக்கிரக நிலையினவே.

இவற்றுள் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் அமைப்பில் அருளும் பெற்று நம்மைப் பெரிதும் ஈர்க்கும் பெருஞ் சிறப்புப் பொலிய விளங்குகின்றது.

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் அமைப்பில் இறைவன் ஸ்கந்தருடனும் உமையுடனும் ஒருங்கு விளங்கக் காண்கின்றம். ஆகமங்கள் இம்மூர்த்தி அமைய வேண்டும் முறையினைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. ஸ்கந்தர் இல்லாத நிலையில் இறைவனும் இறைவியும் வீற்றிருந்து கோலத்தை உமாசஹித மூர்த்தி எனவும் ஸ்கந்தரம் உமையும் இன்றி இறைவன் தனித்தமர்ந்திருப்பதை சுகாசன மூர்த்தி எனவும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இம்மூர்த்திகள் யாவற்றிலும் இடதுகால் மடிந்து ஆசனத்தில் படிந்து கிடக்கும் படியாகவும் வலது கால் தொங்கியவாறும் இறைவனின் கோலம் சித்திரிக்கப்படும். மானும் மழுவும் பின் கைகளில் விளங்குவன. முன்னர், வலது கை அபயகரமாகவும் இடது கை வரத கரமாகவும் அமைவன. வரத கரம் அமைய வேண்டிய இடத்தில் கைசிம்ஹகர்ண ஹஸ்தமாக அமைவதும் உண்டு. இதுவே இறைவனின் தோற்றம். இங்கு இறைவன் இவ்வாறு அபயம் வரதமாகிய கையமைப்புகளைப் பெற்று விளங்குவது, அவன் உயிர்களைக் காத்தும் வேண்டுவார் வேண்டுவவற்றை ஈந்தும் நிற்கும் அனுக்கிரக மூர்த்தியின் நிலை என்னும் உண்மையை மிகவும் பொருத்தமாகவே சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. அருளும் நிலையில் சிறப்புறச் சித்திரிக்கப்பட வேண்டிய இறைவனுக்கு அருளல் என்னும் வரங்கொடுக்கும் நிலையை உணர்த்தும் வரத கரமே முற்றிலும் பொருத்தமானது. இருந்தும், சிவாகமங்களில் இவ்வரதகரம் சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தமாகவும் அமையலாம் என விதி கூறப்பட்டுள்ளது. இதைச் சற்று உன்னி ஆராந்தால் பேருண்மை வெளியாகும். அருளங் கோலத்தை இவ்வாறு வரதகரத்தை அமைத்துக் காட்டுவதைக் காட்டிலும், சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தத்திலேயே சிறப்புறச் சித்திரிக்கலாம் என்னும் அடிப்படையிலேயே ஆகமங்கள் சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தத்தை சோமாஸ்கந்தமூர்த்திக்கு விசேடமாக உரித் தாக்குகின்றது. அருளும் உரிமை மிகுந்த இறைவனையும் இறைவியையுந் தவிர வேறு எந்தத் தெவங்கட்கும் சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தம் உரியதன்று. சிங்கத்தின் காதை நிகர்க்கும் அமைப்பு வாந்ததனாற் போலும் இது இப்பெயர் பெறலாயிற்று.

சிம்ஹ கர்ண ஹஸ்தமும் வரத ஹஸ்தத்தின் தன்மை வாந்ததே. குறிப்பாக அவதானித்தால் இக்கரம் வரதகரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் உரிய முறையில் அருளும் கோலங் காட்டுவதை உணரலாம். சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தமாகிய இக்கையமைப்பில் அபய நிலையினதான கை போலவே மேல் நோக்கிப் பிடிக்கப்பட்ட விரிந்தகையில் சுட்டு விரல் மட்டும் மேல் நிமிர்ந்து உள்ளங் கையை நோக்கிச் சிறந்து உள் வளைந்து நிற்க ஏனைய விரல்கள் பிரிந்து உள்ளே சிறிது வளைந்து நிற்பன. நடுவிரலும் மோதிர விரலும் நெருங்கி அமைவன. சிற்பியின் கற்பனைக்கும் கை வண்ணத்திற்கும் ஏற்ப இம்முத்திரை வனப்புற அமையும். இப்படிச் சுட்டு விரலைச் சற்று வளைத்துத் தன்னை நோக்கி வருமாறு அசைத்துச் சைகை காட்டி அடியவரை அழைப்பது போல் அமையும் இக்கரம், ஆஹூய வரத ஹஸ்தம் எனவும் பெயர் பெறும். (ஆஹூய- சூவியழைத்து வரத -வரந்தருவது) எனவே, ஆஹூய வரதம் என்பது வலிந்து சூவியழைத்து வரந்தரல் எனப் பொருள்படும். மணிவாசகப் பெருமான் அடிக்கடி விதந்து பாடிய “ஈர்த்து ஆட்கொண்ட” திருக்கோலம் இதுவே. அடியவன் வரம் பெறும் நோக்குடன் தம்மை வந்தடைந்து வேண்டிய பின் வரந்தரும் நிலையைக் காட்டும் வெறும் வரத கரமாயமைவதைக் காட்டிலும் தாமே வலிந்து விரலால் வளைத்துச் சுட்டி “என்னிடம் வா. வரத் தருகின்” எனச் சுட்டு விரலைத் தம்மை நோக்கி வளைத்துச் சைகை காட்டி ஈர்த்து (ஆஹூய) வரமருளும் (வரத) நிலையில் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் கோலம் அமைந்து இறைவன் அனுக்கிரகிக்கும் முறையின் பெருஞ் சிறப்பை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இவ்வாறு வலிந்து அழைத்த வரந்தருவன் எதையும் வரையாது வழங்கும் தியாக நிலையினன். இது பற்றியே இக்கோலத்தில் இறைவனுக்குத் தியாகராஜன் என்னும் மறுபெயருமுண்டு.

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை ரதோற்சவம் போன்ற முக்கிய உற்சவ தினங்களில் மட்டும் உலாக் கொண்டெழுந்தருளச் செதல் பெரு வழக்கில் இருக்கின்றது. ஆன்மாக்களையும் வண்ணம் அருளும்

நோக்குடன் நிகழும் பிரம்மோத்ஸவத்தில், அனுக்கிரகிக்கும் கோலம் விசேடமாகக் காட்டி நிற்கும் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியையே நாள் தோறும் எழுந்தருளச் செய்தல் பற்றியும் இவ்வாறு உலா கொண்டருளும் வேளை நின்ற கோலத்தில் விளங்கும் வீரசக்தியும் உடன் புறப்படுவது பற்றியும் ஆகமம் கூறும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சந்திரசேகரர் முதலிய ஏனைய மூர்த்தி பேதங்கள் புறப்படும் வேளை வீரசக்தியின் புறப்பாடு ஆகமத்தில் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது உன்னற் பாலது. அருளுங் கோலம் விசேடமாகக் காட்டி சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி வடிவில் இறைவன் புறப்படும் வேளையில் மட்டுமே, சக்தியின் அனுசரணையால் இறைவன் அருள் புரியும் தத்துவம் வெளிப்படையாகச் சுட்டி உணர்த்தப்படும் முறையில் போலும், வீரசக்தி உலாக் கொள்ளல் விதித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவனோடு அபின்னமாக நின்று உயிர்கள் உயும் வண்ணம் அருளும் சக்தியின் சிறப்பினை சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி பற்றி ஆகமங்கள் எடுத்துரைக்கும் பகுதிகளே தெளிவாக உணரத் தருகின்றன.

அம்பலத்தான் ஆடலிது

பா. சிவராமகிருஷ்ண சர்மா B. Sc. (Ceylon)

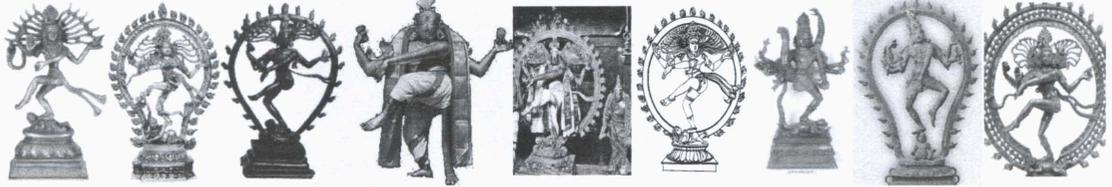
இப்பிரபஞ்சத்தின் தத்துவமே அசைவில்தான் அடங்கியுள்ளது. அசைவின்றி ஒரு பொருளுமே இருக்க முடியாது. இறைவன் அணுவில் அணுவா இருந்தும், அணுவின் வெளியில் இருந்தும் அதனை இயங்கப் பண்ணுகிறான். அவனின்றி ஓர் அணுவும் அசையாதன்?

அணுவைப் போலவே அமைவைப் பெற்றிருக்கும் இப்பிரபஞ்சத்தின் அண்டசாகரங்களையெல்லாம் ஆட்டுவிக் கின்றான். இவற்றின் அசைவு ஒரு பிரபஞ்சப் பிரளயம் ஏற்படும்ன்?

இதனை விளக்குவதற்காக உருவ, அருவமற்ற கடவுளுக்கு உருவம் கற்பித்த, கலைஞன் கண்ட வெற்றிதான், ஆனந்தத் தாண்டவமாடும் நடராஜத் திருமூர்த்தியின் திருவுருவம்.

தலைசிறந்த கூத்தாடியான எம்பெருமானை பக்தர் ஆடும் தெய்வமாகவும் வழிபட்டு வருவதாகச் சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. ஒன்றின் அசைவில் இருந்து ஏற்படுவது ஆட்டம். அவ்வாட்டமானது ஒரு நேர்த்தியான முறையில் ஒழுங்காக அமைவுரும்போது அது நடனமாகிறது. இவ்வகையில் நடராஜத் திருவுருவம் கலையம் சமும், சமயத் தத்துவக் கருத்துகளும் நிரம்பப் பொதிந்துள்ள தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததொரு அம்சமாகும்.

இறைவன் ஆடும் நடனங்கள் நூற்றெட்டு வகையெனவும், அவற்றில் ஒன்பது நாட்டியங்களே பிரசித்தி பெற்றவையெனவும் நூல்கள் இயம்புகின்றன. இவையெல்லாவற்றிலும், நடராஜ மூர்த்தி பாவனையாக ஆடுக் கூத்தே மிகவும் உன்னதமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இது 'புஜங்கதரா' நடன வகையைச் சேர்ந்தது. அதாவது மேல் தூக்கிய பாதம், ஊன்றிய பாதத்தின் முழந்தாள் மட்டத்துக்கு மேல் உயர்ந்தது.

இறைவனின் நர்த்தனங்கள் பல தத்துவங்களை விளங்கிக் காட்டவல்லன.

நடனக் கருத்து:

நடராஜமூர்த்தியின் நடனமாடும் திருவுருவங்களைப் பற்றிப் பலவாறாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற, பெரும்பாலான இடங்களிலுள்ள நடராஜ மூர்த்தியின் திருவுருவ அமைப்பு பின்வருமாறு:

புலித்தோலாடை, பூணூல் ஆகியவற்றை அணிந்த திருமேனி திருமேனியை ஆங்காங்கே அலங்கரிக்கும் நாகாப ரணங்கள் பனித்த சடை, குறுகிக் குனிந்தபுருவம், சிவந்த உதடுகளைக் கொண்ட செம்பவளவா, அதனின்றும் உதிரும் புன்முறுவல், சுடலைப் பொடி பூசிய பவளத் திருமேனி, சதங்கை பூட்டிய கால்கள், தூக்கிய இடது திருவடியின் தொடை, வலது காலின் பக்கமாகக் குறுக்கே மடிந்து, பின் கீழ்த் தொங்கிய பாதம், எம் பெருமானின் வலது பக்கத்தில் தலையைக் கொண்டு, கூனிக்குறுகிக் கொண்டிருக்கும் முயலகன் மீது ஊன்றிய வலது மலரடி, அபயமளிக்கும் பாணியில் அமைந்த முன் வலது கரம், இதன் மணிக்கட்டில் சர்ப்பவளையம், டமாரம் ஏந்திய பின் வலது கை, தீப்பிழம்பைக் கக்கும் அனல் ஏந்திய பின் இடது கை, திருமேனியைச் சாரும் வகையில் திரும்பி வளைந்து “கஜஹஸ்தமாக” விளங்கும் முன் இடது கை மலர் மாலை, மண்டையோடு, பிறைமதி கங்கை போன்றவை அழகு செய்யும் சடா மகுடம், ஏந்திய தலை பத்ரகுண்டலம் தொங்கும் இடது காது, நகர், குண்டலம் அலங்கரிக்கும் வலது காது.

மேற்காட்டியவை நடராஜ அம்சத்தின் சில முக்கிய அங்கலட்சணங்கள். இதனையே வாகீசப் பெருந்தகை,

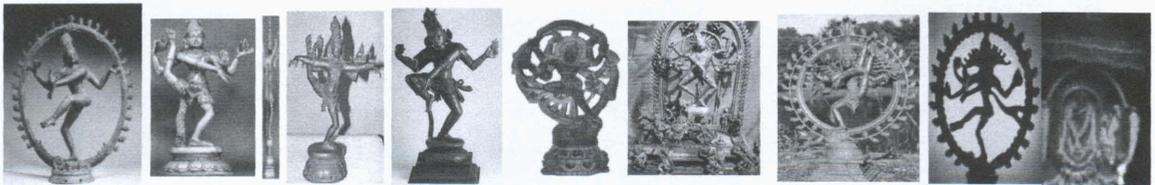
‘குனித்த புருவமும்கொவ்வைச் செல்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்த பொற் பாதமும் காணப் பெற்றால்
மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.’

எனக் கூறியுள்ளார்.

நடராஜ மூர்த்தியின் ஒவ்வொரு அங்க அமைப்பும் ஒவ்வொரு தத்துவத்தை விளக்கிக் காட்ட வல்லது. உதாரணமாக டமருகம் ஏந்திய கையினால் உலகின் படைப்பையும், அபய கரத்தினால் காத்தலையும், அக்கினி தாங்கிய சுரத்தினால் அழித்தலையும், ஊன்றிய மலரடியால் மறைத் தலையும், தூக்கிய திருவடியால் அருளையும் நடராஜத் திருவுருவம் காட்டுகின்றது. எனவே பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் ஆகிய தத்துவங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே கொண்டதுதான் ஆடும் பெருமான் தோற்றம். இதனைச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

‘தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதி அமைப்பில்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம்- ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப் பதத்தே உற்ற திரோதம் முத்தி
நான்ற திருவடியில் நாடு.’

அண்டபிண்டமாகியவற்றின் ஓவற்ற இயக்கமே இறைவனின் திருக்கூத்தென்பர். அண்டபிண்டங்களின் உற்பத்தி, நிலைபேறு, ஒடுக்கம், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவையே இத்திருக்கூத்தின் நோக்கமாகும். இப்பிரபஞ்ச திருக் கூத்தை அசைவு, ஆட்டம் இருக்கின்ற இடமெனப்படும் அம்பலத்திலிருந்து நடாத்துகின்றான். இதனைத் திருமந்திரம்:

‘அம்பலமாவது அகில சராசரம்
அம்பலமாவது ஆதிப் பிராணடி

அம்பலமாவது அப்புத்தீ மண்டலம்
அம்பலமாவது அஞ்செழுத்தாமே.'

எனவும்,

'பூதங்கள் ஐந்தில் பொறியில் புலனைந்தில்
வேதங்கள் ஐந்தில் மிகும் ஆகமந் தன்னில்
ஓதும் கலை காலம் ஊழியுடன் அண்டப்
போதங்கள் ஐந்தில் புணர்ந்தாடும் சித்தனே.'

தில்லைக் கூத்தனின் திருவுருவம் தூல பஞ்சாட்சரம்,சூக்கும பஞ்சாட்சரம், என்ற இருவகைப் பஞ்சாட்சரங்களின் உட்பொருளாகவும் விளங்குகின்றது.

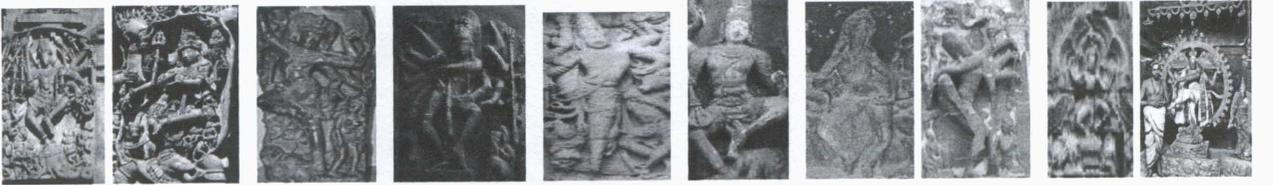
தில்லையாடியின் ஊன்றிய திருவடி "ந" கரமாகவும், வயிறு "ம"கரமாகவும் பரந்து திரண்ட திருத்தோள்கள் "சி" கரமாகவும் திருமுகம் "வ" கரமாகவும் திருமுடி "ய" கரமாகவும் அமையப் பெற்றுத் தூல பஞ்சாட்சரமாக (நமசிவாய) விளங்குகின்றது. இதனைப் பின் வரும் பாடல் விளக்கிக் காட்டுகிறது:

'ஆடும் படி கேள் நல் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடும் திருவடியிலே நகரம்- சூடும்
மகரம் உதரம் வளர்ந்தோள் சிகரம்
பகரு முகம் வா முடியப் பார்.'

கூத்தப் பிரானுடைய டமருகம் (துடி) ஏந்திய மேல் வலது கை "சி"கரமாகவும் வீசுகின்ற கீழ் இடது கை "வ" ரமாகவும் அபயகரமான வலது கீழ்க்கை "ய"கரமாகவும், அனல் ஏந்திய மேல் இடது கை "ந"கரமாகவும் ஊன்றிய திருவடி "ம" கரமாகவும் அமைந்து சூக்கும பஞ்சாட்சரமாக (சிவாய நம) விளங்குகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் தெளிவாக்கக் காட்டுகின்றது.

சேர்க்கும் துடி சிகரம் சிக்கனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்- பார்க்கியறைக்
கங்கி நகரம் அடிகீழ் முயலகனார்
தங்கும் மகரமது தான்.'

ஆனந்தக் கூத்தாடும் திருவுருவின் பின் புறத்திலுள்ள திருவாசி (பிரபை) திருவுருவி லிருந்து வேறுபடாமல் ஒன்று கலந்தவா அமையப் பெற்றுள்ளது ஒரு சிறப்பான அம்சமெனப்படுகின்றது. இத்திருவாசியே பிரணவப் பொருளா (ஓங்காரமாக) திருவுருவின் பின் காட்சி தருகின்றது.

ஆக, தில்லைக் கூத்தன ஓங்காரத்துள்ளிருக்கும் பஞ்சாட்சரமாம். இதனைப் பின்வரும் பாடல் தெளிவாக்குகிறது.

'ஓங்காரமே நல்திருவாசி உற்றதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறை சுடாரம்- ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவரணி அம்பலத்தான் ஆடலிது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.'

சிவமகிமை

S. ஸ்ரீனிவாச சர்மா B.O.L

சாஹித்ய சிரோமணி

சமஸ்கிருத விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

அமிர்தம் வேண்டி தேவரும், அசுரரும் பாற்கடலைக்கடந்தனர். கற்பக மரம், ஜராவதம், உச்சைஸ்ரவ்ஸ் லமி, கௌஸ்துபம், அப்ஸரஸ் பெண்கள் முதலானோர் தோன்றினர். தேவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு மேற்சொன்ன வற்றில் ஒவ்வொன்றைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டனர். இன்னும் கடைந்தாலே அமிர்தம் கிடைக்கும், கடைந்தனர். ஆனால் எதிர்பார்த்தற்கு மாறாக ஆலகால விஷம் தோன்றியது. அது மிகக் கொடியது எனத் தெரியும். அதைக் கண்டவுடன் ஓட்டம் பிடித்தனர் தேவரும் அசுரரும். உலகமே சுழன்றது. எங்கும் ஒரே இருள். ரிஷிகளும், சித்தர்களும் ஏனையோரும் என்ன செய்வதென அறியாது திகைத்து நின்றனர். உறங்காது உறங்கும் பாவனையில் உலகம் காக்கும் உத்தமனும் ஒன்றும் அறியாது ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் எங்கிருந்தோ அச்சம் வேண்டாம். இதோ வந்தேன் என்ற அபய முழக்கம் கேட்டது. அடுத்த கணம், ஆலகால விஷத்தை சட்டென விழுங்கி “நீலகண்டன்” என்ற பெயருடன் விளங்கினார் மகாதேவன். அந்த முழுமுதற் கடவுளை முக்கரண சுத்தியுடன் வாழ்த்தி வழிப்பட்டனர் தேவரும் அசுரரும். ஹிந்துக்களாகிய எல்லோரும் அவனை உள்ளன்போடு உபாசித்து உயர்வு அடைவது மிக எளிது. ஆண்டு தோறும் மகா சிவராத்திரியன்று உபவாசமிருந்து வழிபடுவதன் நோக்கமும் அதுவேதான்.

அந்த பரமேச்வரன் யார்?

அவன், இவன் எனப் பிரித்துக் கூற முடியாத, ஆனால் “உளது” என மட்டும் கூற முடிந்த புறக்கரணங்களுக்கும், மனதுக்கும், அப்பால் “ஆத்மா” ஒன்றிலேயே அறிய முடிந்த “பிரம்மம் என்பதே அந்த பரமேச்வரன். செபவன், செயல் போன்ற பிரிவுகளில்லாத குணமற்ற எல்லாம் கடந்த சிவதத்துவத்தை எவ்வாறு அறிவது? வழிபடுவது? “மாயை” என்பது “ப்ரக்ருதி” என்றால் அம்மாவாசையுடையவன் எவனோ அவனே மகேச்வரன் என்றும், உருவமற்றதும், எங்கும் நிறைந்ததும், நிலைத்த இரண்டற்ற உண்மையானதும் என எந்த பரம்பொருள் போற்றப்பட்டதோ அதுவே சந்திரப் பிறையணிந்து, நீலகண்டனா, முக்கண்ணா, காட்சியளிக்கிறது என்றும் பலபடியா சுருதிஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. மேலும், தன்னகத்தே கொண்ட, இன்னதெனத் தெளியாத மாயையின் காரணமாக குணப்பிரிவு கொண்டதா “அங்கம்”, “அவ்யயம்” முதலிய பல மங்கள குணங்களையுடைய தா, “நீலகண்டன்”, “விருபான்” என்ற சுத்தஸத்வமயமான பல வடிவு கொண்டு விளக்குவதா, சிவன், பவன், ருத்ரன், மகேச்வரன், மகாதேவன் என்றும் மற்றும் பல பெயர்களால் தன் மகிமையை விளக்குவதா, எல்லா உலகையும் ஆக்கியும், காத்தும், அழித்தும், ராஜஸம், தாமஸம் முதலிய உபாதிகளால் அமைந்த தன் அம்ச ரூபங்களான பிரம்மன், விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலியவர்களையடக்கியாவதா, எல்லா புவனங்களுக்கும் அப்பால் ஸோமபுரம் என்ற பரம சிவபுரத்தில் எப்போதும் தோன்றி நிற்பதா, எல்லா உயிரினங் களின் மனக்குகையில் வசிப்பதா, எல்லாக் கர்மங்களின் பயனைத் தானே தர வல்லதா, உமைத்துணையதா, விளங்குவது அதே பரபிரம்மத்தின் ஸகுன உருவம் எனத் தெரிகிறது.

“வசிகாந்தௌ” என்ற ஸம்ஸ்கிருதாதுவிலிருந்து “இச்சா சக்தியுடையவன்” , என்ற பொருளில் “வசி” என்பது எழுத்துத் திரிந்து “சிவ” என்றாயிற்று. ஹிஸிதாதுவிலிருந்து ஸிம்ஹசப்தமும், “வசி” தாதுவிலிருந்து சிவசப்தமும், எழுத்து இடம் மாறியதால் உண்டானவை என இலக்கணக்காரரும் கூறுவர். மகாபாரதத்திலும், மனிதர்களுக்கு சிவத்தை (மங்களத்தை) விரும்புவதால், “சிவன்” எனப்பட்டான் என்று கூறப்படுகிறது.

நிர்விசேஷபிரம்மத்திற்கு உருவத்தைக் கூறுவது தகுமோவென வினா எழுதுவது இயற்கை, பாஷ்யகாரர் கூறுகிறார். ‘ஸ்யாத் பரமேஸ்வரஸ்யாபி இச்சா வசாத் மயாமயம் ரூபம் சாத்யகானுக் ரஹார்த்தம்’ இதி அதாவது தன்னை வழிபடும் பக்தர்களுக்காக ஸ்ரீ பரமேச்வரனுக்கு மாயாமயமன உருவம்

அவனிச்சைப்படி உண்டு என்பதாகும். பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற மும்மூர்த்திகளைக் கடந்து துரிய பிரம்மம் உருவங் கொண்டது எனச் சொல்வது சரியல்லவெனக் கூறுவாருமுளர். தஸம்ஹிதையைக் கண்ணுற்றல் மூர்த்தி உண்டென விளங்குகிறது. அங்கு “உரமையைப் பகுதிபாகமாகக் கொண்டு முக்கண்ணுடன், நீலகண்டனா பேரானந்தப் பெருவெள்ளத்தில் தாண்டவம் புரிவதா உள்ள மூர்த்தியே “பராமூர்த்தி” என்று பேசப்படுகிறது. பராச புராணத் திலும்-ஸாத்த.பரம்பொருளுக்கு மூர்த்தி உண்டு முற்றிலும் வேறுபட்டு ஸ்வாந்திரமானதும், பாபங்களை அகற்றுவதும், அம்பிகையைப் பகுதி உருவா கொண்டதும் இளம் பிறையையணி கலனாக் கொண்டதுமாக அந்த உருவம் விளங்குகிறது. அதையே பிரம்மா விஷ்ணு மகேசுவரர்கள் எப்பொழுதும் தியானிக்கின்றனர் என்று கூறப்படுகிறது. “ஒருத்ரனே! உன் வலது முகத்தால் என்னைக் காத்தருள்” ‘ருத்ரயத்தே தணம் முகம் தேனமாம் பாஹி நித்யம்’ என்ற ச்வேதாசுவதரோ நிஷத்திலுள்ள மந்திரம் பரம்பொருளுக்கு உருவம் உண்டென்பதற்குச் சான்றாகும். கூர்ம புராணத்தின் முதற் பகுதியில், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களைக் குறிப்பிட்டு, இவர்களுக்கும் அப்பால் மும்மூர்த்திகளின் சிறந்ததா முக்கண்களுடன் யோகிகளுக்கு சாந்தியளிப்பதா விளங்குகிறது மகேசுவரனின் மூர்த்தி எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிவபுராணத்தில்- ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூன்று செயல்களுக்குக் காரணபூதர்களான மும்மூர்த்திகளுக்கு மேல் சிவன் முக்கிய காரணம் என்றும், ஸ்காந்தத்தில் பரம்பொருளின் விபூதிகளான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களுக்கும் மேம்பட்டு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமா பரமேசுவரன் விளங்குகிறார்” என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தியானம் செயத் தகுந்தவரும் சிவனே

அதர்வசிகையில்- தியானம் என்பது என்ன? தியானம் செய்வன் யார்? தியானம் செயத் தகுந்தது எது? என் கேள்விகளை முன்னிட்டு தியானம், தியானிப்பவன் இவ்விரண்டையும் கூறி, தியானம் செயத் தகுந்ததைக் குறிப்பிடுங்கால் ‘பிரம்மா முதலியோரைத் தோன்றச் செய்து, முதல் சிருஷ்டியை எண்ணிய “ஈசானன்” எங்கிருந்தும் தோன்றவில்லை. மங்களங்களைச் செய்யும் சிவனே தியானிக்கத் தகுந்தவன்’ என்று முடித்துள்ளது. இந்தத் தொடரை வலியுறுத்துவது போல் அமைகிறது சிவபுராணம்.

‘யஸ்மாத் சர்வமிதம் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்து பூர்வகம்
சக புதேந்திரியை ஸ்ஸர்வைஹி பிரதமம் சமப்ரகூயதே
காரணானாம் ச யோ தாதா பரமகாரணம்
ந ஸம்ப்கூயதே அன்யஸ் மாத்துதஸ்சன கதாசன
ஸ சர்வைஸ்வாய சம்பூர்ணே நாத்மா சர்வேஸ்வர ஸ்வயம்
ஸ்ர்வைர் முமுபிஸ்த்யாயே யஹசம்பி சகாச மத்யம்:

என்று ஹரிவம்சத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சிவனைத் துதிக்கும் பொழுது நானும், பிரம்மாவும், கபிலரும், அனந்தனும், பிரம்மாவின் புத்திரர்களும் மற்றும் ஏனையோரும் உன்னிடமிருந்தே தோன்றினோம். இவ்வாறு நீயே முதற் காரணம்: ஆகவே நீயே துதிக்கத் தகுந்தவன் என்று கூறுகிறார். இவ்வா- பிரம்மா, விஷ்ணு, அக்னி, இந்திரன், சூரியன், ஜலம், பூமி முதலிய எல்லா தேவரும், அசுரரும் சுரேசுவரனாகிய உன்னிடமிருந்தே தோன்றினர்.’ என்று பிரம்மாண்ட புராணமும் கூறுகிறது.

கைவல்யோபநிஷத்திலும், சிவனை தஹரவித்யா மூலம் உபாசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுமிடத்தில் பிரம்மா விஷ்ணு, ருத்ரன் அடங்கலாக எல்லா உலகும் சிவனின் லீலா விபூதியாகும்” எனச் சொன்னதால் பரமசிவனின் சிறப்பு விளங்கும்.

இதே போல் இந்த சுருதியின் பொருள் வாமன புராணத்தின் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. “முன்பு ஆச்வலன மகரிஷி பிரம்மதேவனையணுகி வினவ, அவருக்கு பதில் கூறுவாயிலாக சிவனைத் தியானிக்கும் முறைகளை முழுமையாக உரைத்து, முழுமையாக உரைத்து, முடிவில் எல்லாவற்றிற்குக்கும் சாட்சியா எல்லாம் கடந்ததா, பூதங்களுக்கு முதற் காரணமா உள்ள பிரம்மத்தை இவ்வாறு தியானித்து, தன் ஆத்ம வித்யையால் பரமேசுவரனையடைகிறான் முனிவன் என்கிறார். மேலும் முழுமுதற் கடவுளா, அம்பிகை துணைவனா, பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற உருவத்தில் பிரிவு கொண்டவன் போல் விளங்குபவனா, எந்த சிவந்தியானம் செயத் தக்கவனாகக் கூறப்பட்டனோ அவனே பிரம்மா அவனே சிவன் என்றும், “பிரத்யக்” ஆத்மாவா அவனையறிந்தவன் மிருத்யுவைக் (மரணத்தை) கடக்கிறான். அப்படியறிவதைத் தவிர முக்திக்கு வேறு வழியில்லை என்றும் கூறி முடித்திருப்பதால் முன் சொன்ன கைவல்யோபநிஷத்தின் பொருளே விளக்கப்பட்டது.

மேலும், வேதம் நான்கிலும் பரமேச்வரனைப் பற்றிய மந்திரங்கள் அநேகமா நம: என்ற நமஸ்காரச் சொல்லைக் கொண்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. அது மட்டுமன்று மேற்படி நம: என்ற சொல் ஒரு முறையோ நமோம: என்று இரண்டு முறையோ அல்லது பரமேச்வர நாமத்தின் முன்னும் பின்னும் இணைக்கப்பட்டு பலபடியாகக் காணப்படுகின்றன. மற்ற தேவதைகளைக் குறிக்கும் மந்திரப் பகுதிகளில் சிற்சில விஷயங்களில் நம: என்ற சொல் இணைக்கப்படினும், அவ்வளவாக இல்லை. ஆகவே மற்ற தேவதைகளைவிட சிவனே பெருமை மிக்கவன் என்பதையே இது காட்டுகின்றது. ஆனால் வேறு சிலவிடத்தில், உனக்கு நமஸ்காரம் என்னைத் துன்புறுத்தாதே 'நமஸ்தே அஸ்து மா மா ஹிம்ஸிஹி' என்று காணப்படுகிறது. அதனால், பயத்தின் காரணமாகக் கூட நமஸ்காரம் செய்ப்படுகிறதெனத் தெரிகிறது. சிவனைப்பற்றிய மந்திரங்களிலும் பயத்தின் காரணமாகத் தான் நமஸ்காரம் செய்ப்படுகிறதே யொழிய அவன் பெருமையால் அல்ல என்றும் சிலர் கூறலாம். நல்லது பயம் காரணமாகத்தான் சிவன் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறான் என்றால் அதுவே அவன் பரபிரம்மம் என்பதற்கு சான்று. கடவல்லியில் பரபிரம்மத்தின் இலக்கணமாக 'அது மிக பயமானது தூக்கிய வஜ்ராயுதம் போன்றது அதை அறிந்தவர்கள் அமரர்களாகின்றனர் 'மகத்பயம்' வஜ்ரமுத்யதம் எ ஏதத் விதுஹூ அமிருதாஸ் தே பவந்தி' என்றல்லவா பேசப்படுகிறது. மேலும் 'நமஸ்தே ஹரஸே சோசிஷே' என்ற மந்திரத்தில் பயத்தின் காரணமாகவே செய்ப்படும் நமஸ்காரத்தை பிராமணத்தில் 'நமஸ்தே ஹரஸே சோசிஷே இத்யாஹ நமஸ்கிருத்ய ஹி வசீயாம்ஸ்தம் உபசரந்தி' நமஸ்கரித்துத்தான் பெரியோரைப் பெருமைபடுத்துகின்றனர் என்று சொல்லப்படுவதால் நமஸ்கரிக்கப்படுவோரெல்லாம் பொதுவாக பெருமை கொண்டவரே என விளங்கும். பயத்திற்கு காரணம் கூறாமல், சில மந்திரங்கள் 'ஸர்வோ வை ருத்ர ஸ்தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து' என்பவை போன்ற எல்லாம் ருத்ரனே, அந்த ருத்ரனுக்கு நமஸ்காரம் என்று விவரிக்கின்றனவே அங்கு எல்லாமான பரமேச்வரனின் பெருமையைக் கருதியே நமஸ்காரம் செய்ப்படுகிறது என்பதல்லாது வேறென்ன?

முனிவர்களுக்கு, பேச்சு வாக்கில் இது பரம், இது வல்ல, என்ற வாதம் உண்டாயிற்று. பரம்பொருள் இன்னதென்று குறிப்பிடவியலாததால் தீர்வு காணவில்லை. இந்த நிலையில் பிரம்மாவையணுகி, 'எங்களைப் பெரிய இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. பல படியாக வாதித்தும், வருந்தியும் "பரம்" எதுவென்று தெளிந்தோமில்லை' என்றவாறு பரம்பொருளைப் பற்றிய வினாவையெழுப்ப, பிரம்மா வெகு நேரம் தியானித்த பின், ஆனந்தம் மேலிட கைகூப்பிய வண்ணம் கூறுவார். 'எவ்விடமிருந்து பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்திரன் முதலியவரும் ஏனைய பூதங்களும் தோன்றினரோ அவனே சிவன் என்று பதில் கூறியதால் சிவனே பர தேவதையென நிச்சயமாயிற்று என சிவ புராணம் கூறுகிறது.

பத்மபுராணத்தைச் சிறிது கவனிப்போம். அங்கு ரிஷிகள் பலரும் கூடி ஸத பௌராணிகரைப் பார்த்து 'பல சாஸ்திரங்களையும் புராணங்களையும் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் நீர் கூறக் கேட்டோம். ஆனால் எங்களை மயக்கமுறச் செய்யும் ஒரு சந்தேகம் உளது. சிறந்த தேவன் யார்? அவனை எவ்வாறு பூஜிப்பது? அப்படி பூஜிப்பதால் என்ன பயன்? இதைச் சொல்லியருள வேண்டும்' என்றனர். ஸுதர் முன்பு ஸனத்குமாரருக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் நடந்த பேச்சைக் குறிப்பிட்டு, எம்முறையில் கேள்விப்பட்டிருப்பினும் வேதங்கள், வேதாங்கங்கள், புராணங்கள் யாவற்றிலும் சிவன் ஒருவனே பெரியவனாகப் போற்றப்படுகிறார் என்றும், ஸாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்தர், வேதங்கள், பசுபதிமதம் இவ்வாறு ஐந்து அறிவு நிலைகள் என்றாலும், அறிய வேண்டி யவன் மகேச்வரன் ஒருவனே என்றும் விஷ்ணு கூறியிருப்பதை ஞாபகப்படுத்தும் வாயிலாக சிவன் பெருமை மிக்கவன் என்பதைத், தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

மகாபாரதம் பலவிடங்களில் சிவ வழிபாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. முக்கியமாக சாந்தி பர்வத்தில் தர்மபுத்திரர், பீஷ்மரைப் பார்த்து ஓ பிதாமஹரே, உலகத்தில் பிராணி வர்க்கம் பல இன்னல்களால் தவிக்கும் பொழுது அவற்றைக் கடக்கும் வழியைக் கூற வேண்டும் எனக் கேட்டார். அப்பொழுது பீஷ்மர், விஷ்ணு, இந்திரன், பிரம்மா, சம்பு முதலானோர் எந்த மகேச்வரனைப் பல தோத்திரங்களால் வழிபடுகின்றனரோ, அவரை அர்ச்சித்தால் இடுக்கண்களைக் கடக்கலாம் என்று கூறுவதைக் கவனிக்கவும். ஆனது சாஸஸிக பர்வத்திலும், மோகூதர்மத்திலும் சிவ பூஜையை வெகுவாக விவரிக்கக் காண்கிறோம். ராமாயனத்திலும் ஸேது பந்தன காலத்தில் ஸ்ரீராமர் சிவபூஜை செய்து வரப்பிசாதத்தைப் பெற்றார் என்பதை அவரே ராவணனை ஸம்ஹரித்த பிறகு சீதையுடன் அயொத்திக்குத் திரும்பும் பொழுது அந்த இடத்தைக் காட்டி சீதையிடம் இங்குத்தான் முன்பு மகா தேவன் எனக்கு அருள் செய்தார் 'அத்ர பூர்வம் மஹாதேவஹ பிரசாத மகரோத் பிர புஹி என்கிறார். சிவகீதையிலும் ஸ்ரீராமர் அகஸ்திய முனிவரின் உபதேசப்படி நான்கு

மாதங்கள் சிவபூஜை செய்து அதன் பயனாக சிவனின் அருளால் பாசபதாஸ்திரத்தைப் பெற்றார் என்று முதல் ஐந்து அத்தியாயங்களில் காண்கிறோம்.

எது எப்படி இருப்பினும் சிவன், தமோகுணம் படைத்தவனல்லவ! இது குறை யாயிற் எனலாம். அப்படியன்று. இடையறாது இத்துன்ப மயமான உலக வாழ்க்கையில் உழன்று தவிக்கும் ஜீவர்களுக்கு சற்றும் நீக்கமற நிறைந்த ஆனந்தம் கிடைக்கட்டுமே என்ற நல்லெண்ணம் காரணமாக ஸம்ஹாரத்தைக் கருதி தமோகுணத்தை மேற்கொண்ட தனது அவனுடைய கருணையையல்லவா காட்டுகிறது. தீர்க்க முடியாத காரணத்தால் துன்புறும் ஒருவனுக்கு அவ்விரணத்தை ஆற்றுவான் வேண்டி ஆயுதம் தாங்கும் ஒரு நல்லவைத்தியனைப் போன்று சிவன் தமோகுணத்தில் செயல்படுகிறான். இது அவன் கருணையே அல்லாத வேறில்லை.

மனித வர்க்கத்திற்கு முக்கியமாக இரு பிறவி பெற்ற த்விஜர்களுக்கு “காயத்ரீ” மிக முக்கியமானது. “பாடுபவனை காக்கிறது” - என்ற பொருளுக்கேற்ப அமைந்தது காயத்ரீ. வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மாக்களை விட்டொழிந்தவன்கூட காயத்ரீயை உபாசித்தால் எவ்வித பயமுமின்றி வாழலாம் என்கிறது ஸ்மிருதி. இந்த காயத்ரீயின் பொருளான தேவதை ஸ்ரீஸ்தா சிவனே. முக்கியமாக அங்குள்ள பார்க்க: என்ற சொல் இதை வலியுறுத்தும் “ஹர்” ஸ்மரஹ ரோபர்க் என்பது அமரசிம்ஹன் வாக்கியம் ஆகவே காயத்ரீயின் மூலமாக சிவனுக்கு சேவை செயாதவன் வேறு எந்த நல்ல காரியத்தைச் செதாலும் அது பயன்றது. ஆடையே கட்டிக் கொள்ளாதவனை வெகுவாக அலங்கரிப்பது போன்றது அது.

ஒரு பிரயோஜனத்தைக் கருதி சேவகன் பிரபுவை சேவிப்பதனால் பொருமையுள்ளவனையே சேவிக் வேண்டும். ஏனெனில் அண்டியவர்கள், அறிவின்மையாலோ, அஜாக்கிரதையாலோ தவறு செவது இயற்கை யாகையால், பிரபு பொருமையில்லாதவனாகில் இதுவரை செய்த சேவையெல்லாம் பயன்றும் போகும்ல்லவா? தராளத் தன்மையுடையனை விட அன்பா பழகுவனும், அவனைவிட அறிவாளியும், அறிவாளியைவிட பொருமைமிக்கவனுமே சேவிக்கத்தக்கவன் என நீதியும் உண்டு. இப்படிப் பார்த்தால் சிவன் பொருமை மிக்கவன் என்பதை ‘நமஸ்ஸஹமானாய அஷாதாய சஹனாய மீதுஷே’ என்றும் வேட வாக்கியங்கள் கூறும்.

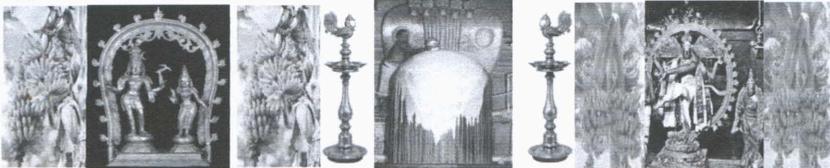
இவ்வாறு, பொருமைமிக்கவன், அன்பின் வழிப்பட்டவன், விரைந்து மகிழ்ந்து அளவில ஆனந்தத்தையளிக்க வல்லவன் என்பதாலும், வேதங்களும், உபநிஷத்துக்களும், புராணங்கள் இதுஹாஸங்களும், வெகுவாகப் போற்றிப் புகழ்வதாலும் சிவனே உபாசனைக்குரியவன். சம்சாரம் என்ற பெரிய நோயைத் தீர்க்கும் வைத்யனாம் சிவனை சரணடைந்தோ, அவன் நாமங்களை ஜபம் செய்தோ அவன் அருளைப் பெற்று மோத்தைப் பெறவேண்டும். அதற்கிடையில் ஞானம் வேண்டும். ‘ஈஸ்வராத ஞானமிச் சேத்’ என்று சிவனிடமிருந்து தான் ஞானம் கிடைக்கு மாதலால் அவனருள் மூலம் ஞானத்தைப் பெற பரமேச்வரனை சேவிப்போமாக.

மேகதூதத்தில் ‘கைலாசமலைப் பாறைகளில் அமைந்த மகேசனின் காலடிகளைக் கண்டாலே போதும், பாபங்கள் நீங்கி, நீங்கா நிலையைப் பெறலாம்’ என்று மேகத்தை நோக்கிக் கூறும் ய-னை நினைத்தால் ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது.

கடைசியாக சிவமயமான பரம்பொருள் விளங்கத் தகுதி பெற்ற சிவமயமான மனது எல்லோருக்கும் உண்டாகட்டும். அந்த மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களையெல்லாம் சிவமயமாகவேதானிருக்கும். அப்படி அவ்வெண்ணங்களும் சிவமயமாக அமையட்டும் என பழம் பெரும் சிவ பக்தரான அபினவகுப்தரின் வார்த்தைகளோடு விரமிக்கும்.

சிவலிங்க வடிவங்கள்

1. நின்ற திருக்கோலம்	-	ருத்ரபாகம் உயர்ந்திருக்கும் லிங்கம்
2. வீற்றிருந்த திருக்கோலம்	-	ருத்ரபாகம் சம அளவுள்ள லிங்கம்
3. ஷயனத் திருக்கோலம்	-	ருத்ரபாகம் குறைந்த அளவுள்ள லிங்கம்
(1) ஷாலோகலிங்கம்	-	லிங்கத்தின் பிரம்ம- விஷ்ணு சதுரமாக இருப்பது
(2) ஷாமீலிங்கம்	-	லிங்கத்தின் பிரம்ம- ருத்திர பாகங்கள் விருத்தமாக இருப்பது.
(3) ஷாரூப லிங்கம்	-	லிங்கத்தின் ருத்ரபாகம் முகத்துடன் கூடியது.
(4) ஷாயுய லிங்கம்	-	லிங்கத்தின் ருத்ரபாகம் எட்டுப் பட்டையாக இருப்பது

அஷ்ட பந்தன- கிரிபந்தன சேர்க்கை

கொம்பரக்குச் சுக்கான் தூள் குங்கிலியம் பூங்காவி
செம்பஞ்சு சாதிலிங்கம் தேன்மெழுகு- தம்பமுது
நீக்கி எருமை வெண்ணெ கூட்டித்தானிடித்து
ஆக்கல் அட்டபந்தனம் ஆகும்.
சுக்கான் தூள் சர்கரை தொல்பேயன் நற்கனியும்
ஒக்கக் கலந்தமைத்தல் உற்றதிரி பந்தனமாம்

கோயில் அமைப்பும், பெயர்களும் (அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம்)

பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் லெழுபதினெட்டு மற்றுங்
கரக்கோயில் கடிபொழில் சூழ் ஞாழற் கோயில்
கருப்பறியல் பொருப்பணைய கொகுடி கோயில்
இருக்கோதி மழையவர்கள் வழிபட்டெத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையுங் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ் சத்தீவினைகள் தீரும் அன்.

தசாயுதங்கள்

1. வஜ்ஜிரம்	6. துவஜம்
2. ஷ்ருள	7. கதை
3. தண்டம்	8. திரிகூலம்
4. கட்கம்	9. பதுமம்
5. பாசம்	10. ஷ்ரீரம்

சிவனுக்குரியவை

1. ருத்ராட்சங்காய	-	Elacocarpus ganitras (fruit)
2. வில்வம் இலை	-	Aegle marmeloes (leaf)

